

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Så vil jeg give ordet til fru Charlotte Fischer som ordfører.

Charlotte Fischer (RV):

Udgangspunktet for os i den her debat i dag er sådan set, at vi kan være rigtig godt stolte af dansk forskning. Hvis man kigger på alle de traditionelle indikatorer, kan man se, at Danmark ligger bemærkelsesværdig højt internationalt, og det gælder både målt efter publicering og citationer. Det er jo et positivt udgangspunkt, og på den baggrund kan man spørge sig selv: Hvorfor mon det går så godt i Danmark? Hvorfor mon det her lille land egentlig klarer sig relativt set ganske godt?

Vi tror på, at noget af svaret skal findes i den danske tradition for en høj andel af frie midler til universiteternes grundforskning. Der er endog mange, der mener, at nøglen til succes har vist sig at være, at en relativt høj andel af forskningen her i landet foregår i universitetsregi. I hvert fald er det noget, man kan se er fælles for mange af de lande, der ligger i front internationalt.

Derfor synes vi, at det er godt at bruge debatten her i dag til at slå fast, at det faktisk er utrolig vigtigt at sikre tilstrækkelig offentlig finansiering af forskningen, og at det også er vigtigt at sige, at vægten skal være på grundforskningen.

Det betyder ikke, at vi mener, at samspillet med erhvervslivet ikke er vigtigt. Det er det, og vi støtter varmt, at der er et godt, tæt samspil med erhvervslivet, og at det selvfølgelig skal foregå på åbne, klare vilkår.

Men den offentlige forskningsindsats er vigtig, og der kan man jo sige, at det er irriterende set med vores øjne, at regeringen endnu ikke rigtig er nået frem til at give et helt konkret bud på, hvornår vi kan regne med at være oppe på 1 pct. af BNP, sådan som vi har lovet i forbindelse med Barcelonaerklæringen. Vi synes, det haster, og vi synes, vi alt for længe har overladt det til private virksomheder at trække i front.

Kl. 11.35

Vi synes, det er vigtigt at have vægten på den fri forskning, og det er der også flere ordførere der har været inde på, fordi det i virkeligheden er her, at de helt store landvindinger sker. Det er ikke sådan noget, man kan bestille på kommando.

På et helt vitalt område som sundhedsområdet synes vi, at det er bemærkelsesværdigt, hvor fatalt det offentlige svigter. Hvis man ser på tal-

lene, kan man se, at i 1993 gav det offentlige ca. 2 mia. kr. til sundhedsforskning, og i 2003 var det oppe på 2,8 mia. kr. I mellemtiden så er de private investeringer løbet rigtig hurtigt, fra 1,8 mia. kr. i 1993 til mere end 6 mia. kr. i 2003. Det er en ubalance, som vi synes man burde gøre noget ved ret hurtigt.

Når man holder det op imod det resultat, jeg omtalte tidligere, som Rigshospitalets Copenhagen Trial Unit er nået frem til, kan man se, at hvert andet forsøg, der er privat finansieret, får et positivt resultat, mens det faktisk kun gælder for 16 pct. af de offentligt finansierede forsøg. Det er klart et fingerpeg om, at vi er nødt til at holde fanen højt, når det gælder midler afsat for offentlige penge.

Vi ønsker ikke at mistænkeliggøre private virksomheder. Som sagt er vi rigtig glade for, at de bidrager til forskningen, det er helt nødvendigt, også på medicinalområdet. Man kan sige, at vi får præparater, som vi alle sammen har gavn af. Men vi savner i den debat, der har været i dag, det her mere kritiske øje på det hele. Vi skal selvfølgelig kigge på, hvad det er, der sker, når man inddrager erhvervslivet på den her måde.

Hvis man nu kigger på universiteternes bestyrelser osv., så synes vi ikke, det er et problem, at erhvervslivet inddrages, men man kan spørge, om det er en rigtig balance, når Lundbeck lige pludselig sidder i DTU's bestyrelse, i Københavns Universitets bestyrelse, i Højteknologifonden, i Det Frie Forskningsråd. Det synes jeg egentlig godt man kan diskutere, altså om der ikke er enkelte virksomheder, der måske sidder lige lovlig rigeligt på tingene, så man sikrer, at der er en balance i tingene.

Der findes noget, der hedder eksklusivklausuler, som man kan indgå, når private samarbejder med universiteter om forskning. Hvis de her klausuler bliver for brede, forhindrer de faktisk universiteter i at gå ind og forske på et område i år efter, at man har lavet den her aftale. Der kunne man jo godt diskutere: Ved vi noget om, hvor udbredte de er, er det et problem, er universiteterne klar over, at man skal begrænse det osv.? Det her er blot for at sige, at det er vigtigt, at vi hele tiden har det kritiske blik, ikke for at mistænkeliggøre unødvendigt, men for at sørge for, at der er en lødighed i den forskning, der foregår.

Vi synes, at det, der i virkeligheden er vigtigt på det her område, jo er at sørge for ikke at holde private erhvervsaktiviteter ude, men sør-